

Helsestasjonismen og andre essays – en kommentar

Michael 2024; 21: 344–345.

doi:10.5617/michael.11664

I *Michael* nr. 2–2024 anmelder Magne Nylenna min seneste bok *Helsestasjonismen og andre essays*. Han kritiserer min bruk av en studie av ereksjonssvikt, men innvendingene er lite treffende. At denne spørreundersøkelsen neppe er representativ eller at ereksjonssvikt ikke er fullt så utbredt, kunne vært rimelige innvendinger dersom jeg påsto at 60 % av norske menn over 40 år lider av ereksjonssvikt. Men det er ikke det jeg skriver om. Hele temaet for essayet mitt er menns bekymringer for å ha ereksjonssvikt og testosterontilskuddsbransjens kapitalisering på denne usikkerheten, ikke den faktiske forekomsten.

Nylenna skriver videre at jeg har «henfalt til det mest individualiserende som dagens teknologi kan gi oss, nemlig en selvmonitorerende smarttelefon». Men det jeg skriver om i boken, er smartklokken og ikke smarttelefonen.

Avslutningsvis skriver Nylenna om «helsestasjonens håndtering av Madsens ett år gamle sønn som hadde forsinket motorisk utvikling. Ettersom problemet løste seg, er forfatteren kritisk til helsesykepleierens henvisning til fysioterapeut og ikke minst antydningene om mulige årsaker til forsinkelsen». Dette er en gjengivelse som vitner om manglende forståelse for problematikken jeg beskriver.

Ettersom sønnen min på ettårskontrollen akte seg på rompa og ikke viste noen interesse for å gå, ble vi henvist til fysioterapeut. Hele essayet handler om hvordan normalitetskurven begynner å leve sitt eget liv og gir opphav til bekymring hos helsepersonell, godt hjulpet av psykologiske begrep på avveie som «selvfølelse», der man som nybakt forelder står i en sårbar posisjon stilt overfor ekspertisen. Mens i Nylennas gjengivelse er det som om her finnes objektive, påvisbare funn som får mine innvendinger til å fremstå som lite annet enn klaging fra en utakknemlig bruker av tjenesten.

Nylenna avslutter anmeldelsen med å forsikre leseren om at han har «lest de 200 sidene grundig». Etter å ha lest bokmeldingen spør jeg meg om ikke «overfladisk» eller «misforstått» hadde vært en mer dekkende beskrivelse.

Ole Jacob Madsen
o.j.madsen@psykologi.uio.no

Ole Jacob Madsen er professor i kultur- og samfunnspsykologi ved Universitetet i Oslo.